

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789717472.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Foråret kom, og rejsen var for hånden. Selskabet bestod af L., hans søster, solodanserinden jomfru W., tre figuranter, Andrea og mig. De forskellige individers moralitet og foregående liv vil jeg helst springe over. En af de tre figuranter var en skolekammerat af Herman, og det trøstede denne; thi han havde lovet, at han ville være mig til hjælp, hvor det behøvedes - en hjælp, jeg ikke mærkede til på rejsen; og da han forekom mig rå og frastødende, søgte jeg ham heller ikke. Med et hjerte så tungt som bly tog jeg afsked med alle i hjemmet og gjorde nu, 12 år gammel, min første udenlandsrejse og min første kunstrejse, følende mig usigelig forladt og ensom. Det ville have været naturligt, om Andrea og jeg havde holdt sammen og været til trøst for hinanden; men hun lod for det første ikke til at trænge til andres trøst, og dernæst så hun ned på mig som en, der var hende underordnet; og i 45 min ydmyghed så jeg op til hende, som et tiggerbarn kan se op til en prinsesse. I Liibeck gav vi en del forestillinger, i hvilke især vi småpiger blev applauderede og gjorde, hvad man i teatersproget kalder »lykke«, et held, der ikke gjorde synderligt indtryk på mig. Jeg var så opfyldt af rrange ængstelser og sorger, at jeg altid gik som i drømme og så og hørte intet af, hvad der foregik omkring mig, i det mindste gjorde jeg mig intet ret klart. Efter et kort ophold forlod vi Liibeck og rejste til Hambourg, hvor vi skulle opholde os i længere tid. Hele selskabet boede hos en gæstgiver Arnold eller Arnoldsen, jeg husker ikke ret navnet, et hotel, hvor teaterfolk meget søgte. Værtens kone, en meget smuk og meget pyntet dame, ikke ganske ung længer, fattede efterhånden en påfaldende godhed for mig. Hun havde ingen børn, men en voksen stedsøn på 18 til 19 år, af mandens første ægteskab. Dette unge menneske, høj, mager og af et melankolsk udseende, fattede ligeledes godhed for mig, søgte mig ideligt op, så på mig med øjne, som gjorde, at jeg slog mine ned uden ret at vide hvorfor. Hvis dette forekommer nogen besynderligt, at et voksent menneske skulle ville gøre kur til et 12 års barn, da betænke man, at et så alvorligt barn, som jeg var, tidligt antager jomfruens holdning og væsen. Alle lo ad hans smægtende blik undtagen jeg, der lige så lidt lo ad dette som ad noget andet. Jeg tror virkelig ikke, at jeg i min hele barndom har leet en eneste gang. I den forfærdeligste hede måtte vi nu øve os hver formiddag og danse om aftenen. Også her gjorde især vi småpiger lykke. Om middagen spiste vi alle sammen ved table d'hote i vort hotel. Med en trykkende årvågenhed hvilte L.s blikke på os, og han udbrød den ene gang efter den anden: »Spis dog ikke så meget; det gør jer kun tungere.« Andrea slog med nakken ad denne bemærkning, men mig stod gråden straks i halsen, så al appetit for øjeblikket var borte, hvorimod jeg, kort efter at vi havde rejst os fra bordet, følte en trykkende sult. Sønnen i huset passede altid at sætte sig lige overfor mig ved bordet, imens hans drømmende øjne uophørligt hvilede på mig; dette pinte min ømfindtlige sjæl, thi jeg vidste jo, at det var genstand for de andres spot.